

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

► 4 Junio, 2015

el Club del
subscriber de

el Periódico

www.tresc.cat 902 33 90 33

TR3SC
El Club de Cultura

ARTS ESCÈNIQUES

Intens i cru monòleg
'Mi relación con la comida'

VERSUS TEATRE - BARCELONA

Fins al 28 de juny / Consulteu horaris
Compra d'entrades a la web www.tresc.cat

Després de culminar set mesos en cartell a Madrid, arriba a Barcelona *Mi relación con la comida*, un espectacle d'Angélica Liddell que porta a escena Esperanza Pedreño com a directora i actriu. L'espectacle és el text de la insubordinació per excel·lència, de la rebel·lió en el seu significat més ampli i dels gestos que desafien el totalitarisme. Aborda amb cruïra la pobresa, les diferències de classe, els feixismes i els genocidis. Després de la funció de demà, divendres, hi haurà col·loqui.

~~20€~~
10-12€

Per a TR3SC BÀSIC / PREMIUM / SUBSCRIPTORS EL PERIÓDICO

MÚSICA

Igudesman & Joo
Huracà de música i humor

PALAU DE LA MÚSICA - BARCELONA

Dissabte 13 de juny / A les 19.00 hores
Compra d'entrades a la web www.tresc.cat

El cicle *Simfònics al Palau* presenta al Palau de la Música el recital *A big nightmare music*, del duo Igudesman & Joo format per Aleksei Igudesman i Richard Hyung-Ki Joo, dos virtuoses capaços d'unir Mozart amb el pop, l'admiració tècnica amb el somriure. L'Orquestra Simfònica del Vallès, sota la batuta del director Rubén Gimeno, acompanyarà aquests dos singulars artistes. Música sense barreres, sorprenent i refrescant per a tots els públics.

~~48-60€~~
50%

Per a TR3SC BÀSIC / PREMIUM / SUBSCRIPTORS EL PERIÓDICO

MÚSICA

Concert d'Anna Roig
PLAÇA DE L'ESGLÉSIA - GUALTA

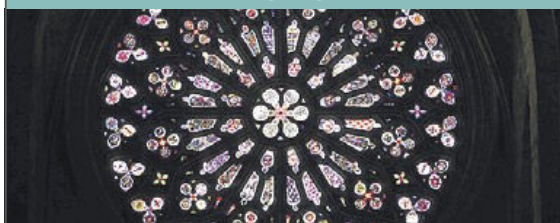
Demà, divendres, dia 5 / A les 22.00 hores
Compra d'entrades a la web www.tresc.cat

Anna Roig i L'ombre de ton chien celebra el seu 10è aniversari al Festival Itaca, a l'Empordà, amb la gira *Un pas i 10 i un pas*, un espectacle especial en què recordaran des de les seves primeres versions de la *chanson* fins a les cançons més conegudes de la seva discografia.

~~14€~~
20%

Per a TR3SC BÀSIC / PREMIUM / SUBSCRIPTORS EL PERIÓDICO

ESPAIS

El monestir de nit
OFICINA DE TURISME - SANT CUGAT

Dissabte 6 de juny / A les 22.00 hores
Reserva d'invitacions a www.tresc.cat

El TR3SC convida els seus socis a fer un recorregut nocturn al monestir de Sant Cugat del Vallès. Els participants descobriran les llegendes que van tenir lloc a l'històric recinte i a l'acabar la visita provaran el pastís d'origen medieval que els monjos prenen en ocasions especials.

~~5€~~
gratuit

Per a TR3SC BÀSIC / PREMIUM / SUBSCRIPTORS EL PERIÓDICO

VINS

Blaumut, al festival Vinya & Art

CAVES ELYSSIA - BARCELONA

Demà, divendres / 21.30 h
Entrades, a www.tresc.cat

El grup presentarà *El primer arbre del bosc*, i hi haurà productes enològics i gourmet.

~~15€~~
15%

TR3SC BÀSIC / PREMIUM / SUBSCRIPTORS EP

ARTS ESCÈNIQUES

'Penev', teatre de proximitat

SALA BECKETT - BARCELONA

Els dies 5, 6 i 7 de juny
Entrades, a www.tresc.cat

Història de la venjança sense escrúpols d'un home després de la mort de la seva mare.

~~18€~~
12€

TR3SC BÀSIC / PREMIUM / SUBSCRIPTORS EP

ARTS ESCÈNIQUES

'El crèdit', de Jordi Galceran

TEATRE DE SALT - GIRONA

Els dies 12 i 13 de juny
Entrades, a www.tresc.cat

Pere Ponce i Jordi Boixaderas són un banquer i un client que demana un crèdit.

~~20-28€~~
15%

TR3SC BÀSIC / PREMIUM / SUBSCRIPTORS EP

▶ 4 Junio, 2015

El debat al voltant del canvi de la llei d'Enjudiciament Criminal

Adéu a la condemna de TN

Tot detingut s'ha de tractar amb dignitat, però cal vetar les imatges?

JAVIER RICOU

El Govern central acaba de fer un pas, per mitjà de la comissió de Justícia, per posar fi a la condemna de telenotícies. Entesa aquesta condemna pel missatge que transmeten imatges de detinguts –encara no jutjats i, per tant, sense sentència ferma– en la qual els arrestats apareixen emmanillats sense que existeixi un risc evident de fuga, amb els pantalons caiguts en haver-los tret el cinturó sense indicis tampoc d'autoleisió o portant bosses d'escombraries en les quals algú ha posat les seves pertinences personals. Aquesta va ser la foto, per exemple, dels detinguts el 2009 pel cas Pretòria, un tràngol que algun dels seus protagonistes, com Lluís Prenafeta, recordaven encara aquesta setmana (a la comissió parlamentària del cas Pujol) com una experiència “humiliant”.

La proposta de la comissió de Justícia, que ha fet aquest pas a instàncies de CiU, pretén reformar la llei d'Enjudiciament Criminal amb l'adopció de mesures que respectin la imatge i intimitat dels detinguts. Fins ara no hi ha cap norma sobre això. El tracte a un arrestat depèn de les ordres del comandament policial al càrrec de l'operació. I no és el mateix emmanillar una persona amb les mans per davant que fer-ho per darrere de l'esquena. Si s'opta per la segona opció es transmet una imatge de més perillositat que si les mans estan per davant, la qual cosa proporciona al detingut una llibertat de moviments més gran.

El moment triat per a aquesta proposta de reforma potser no sigui el més oportú –les detencions de polítics per corrupció es repeteixen gairebé cada dia en aquest país–, però sí que és hora, coincideixen jutges, catedràtics de Comunicació Política i professors de Dret Constitucional, d'abordar aquest tema. L'únic recel, en el qual també coincideixen aquests experts en la matèria consultats per *La Vanguardia*, és que aquesta reforma “amagui intencions ocultes com la de limitar el dret a la informació”.

En principi, la proposta del Govern espanyol, que es va aprovar amb 23 vots a favor, 14 en contra i dues abstencions, no aniria més enllà de preservar “els drets constitucionals a l'honor, la intimitat i la imatge de les persones en el moment d'una detenció”. Per aconseguir aquest propòsit n'hi hauria prou amb dictar ordres molt clares sobre això als encarregats dels arrestos. I és que actualment, considera Joaquín Urias, professor de Dret Constitucional de la Uni-

Detencions amb pedigrí

Rodrigo Rato
 L'exvicepresident del PP i de Bankia ha estat l'última víctima d'un arrest exhibicionista. La mà d'un agent al seu clatell mentre entra en un cotxe policial destil·la una dosi de perillositat

Luis Bárcenas
 L'extresorer del PP ha estat víctima de la pena del telenotícies, però després de sortir de la presó, lluny d'acovardir-se, ha mantingut una actitud altiva davant els mitjans

Dominique Strauss-Kahn
 L'expresident de l'FMI mai no ha sortit a la premsa francesa amb les mans emmanillades. Aquesta foto està prohibida per una llei que data de l'any 2000

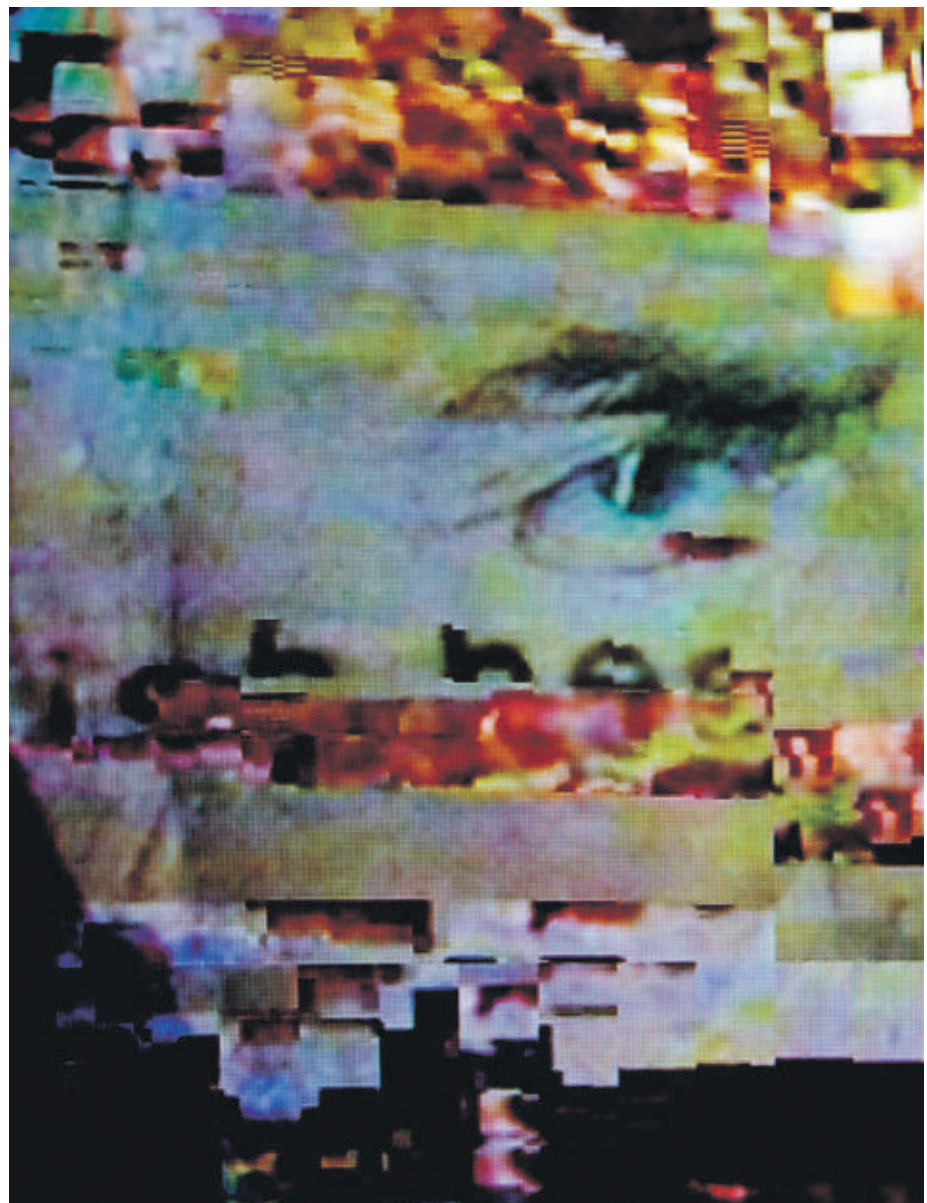
Fèlix Millet
 Qui va ser màxim responsable del Palau de la Música va evitar, en un primer moment, l'exhibició davant els mitjans en l'eludir l'arrest amb una confessió i penediment

versitat de Sevilla, “la manera com es traslladen els detinguts a Espanya és, sovint, molt humilant”. “Cal –afegeix Urias– tractar els detinguts (a tots, no només els polítics) amb respecte a la seva dignitat. El fet que encara no està condemnat augmenta aquesta necessitat. No es tracta de prohibir que s'informi de les detencions, sinó de respectar la dignitat dels ciutadans acusats”. Aquest professor de Sevilla considera que “potser de vegades no sigui tant qüestió d'ocultar els seus rostres, sinó que les forces

de seguretat mostrin un respecte general per les persones amb qui tracten: des de no tutejar-les fins a no utilitzar força innecessària (arrossegant literalment els detinguts durant els trasllats), passant per no emmanillar-les si no és imprescindible”.

Joaquín Bosch, president de Jutges per a la Democràcia, coincideix amb el professor de Dret Constitucional: “Les detencions s'han de practicar de manera que no atemptin mai contra la presumpció d'innocència”. Pere-Oriol

Costa, catedràtic de Comunicació Política de la Universitat Autònoma de Barcelona, considera, per la seva banda, que per posar fi a la pena de telenotícies per aquestes imatges de detencions, de vegades vexatòries i d'altres desproporcionades per desplegaments policials desmesurats, “n'hi hauria d'haver prou amb regular el comportament de jutges i policies”. Emmanillar, per exemple, una persona de vuitanta anys que mai no ha estat detinguda abans no té cap sentit, quan no hi ha el mínim

▶ 4 Junio, 2015

FAMOSOS ENTRE REIXES: LES ACTITUDS

Isabel Pantoja, somrient pel seu permís carcerari

Isabel Pantoja o Ortega Cano ha propiciat imatges poc vistes a la presó. Tots dos s'han mostrat més somrients que mai a les seves sortides per permisos (la qual cosa s'interpreta com un intent per transmetre enteresa) després de moltes penes de telenotícies.

risc de fuga, diuen aquests experts.

Costa, conscient del dany, en ocasions irreparable, que pot causar sense límit de temps una d'aquestes fotos o vídeos, proposa més contactes "entre judicatura i mitjans de comunicació per acordar normes concretes com la de no tornar a utilitzar, passat el moment informatiu d'aquestes imatges, aquest material com a arxíu". En cas contrari, aquesta pena de telenotícies es repetirà una vegada i una altra en el futur.

Joaquín Bosch recalca que "els jutges mai no donen ordres als agents de com han de practicar una detenció". Una cosa que va quedar molt clara amb alguns dels arrestats, el 2009, pel cas Palma Arena. En aquest cas va ser el policia encarregat d'aquestes detencions el que va ordenar compartir un grilló per cada dos imputats. Van ser emmanillats mà dreta amb mà dreta, mesura considerada llavors com vexatòria ja que aquests detinguts

amb prou feines podien caminar amb normalitat quan van passar per davant d'un núvol de càmeres de televisió i fotogràfiques. És el que el president de Jutges per a la Democràcia denomina "detencions exhibicionistes".

Però tant Costa com Joaquín

En l'actualitat cada comandament policial decideix pel seu compte com practica una detenció

Bosch insisteixen que aquesta reforma proposada per la comissió de Justícia "mai hauria de degenerar en una trapa a la llibertat d'informació". El catedràtic de Comunicació Política de la Universitat Autònoma no amaga el seu recel al fet que "aquesta és una mesura reactiva

va -i això sempre és sospitos- que arriba després de la detenció de Rodrigo Rato, al seu dia dirigent del Partit Popular". I considera, així mateix, sospitos que aquest partit "s'hagi valgut d'una majoria, que avui ja no té, per donar sortida a la proposta". Aquesta coincidència també és recalçada per Bosch que espera, tot i això, "que la pena de telenotícies sigui abolida per a tot el món i no només els polítics detinguts".

Urias opina que "el Govern està abordant aquest tema amb superficialitat" i no creu que aquesta reforma incideixi en un altre aspecte que a ell el preocupa molt més, com són els judicis paral·lels. "De moment només parlem d'un mandat genèric de preservar els drets a l'honor, la intimitat i la imatge, sense més concreció. A França, per exemple, la llei prohibeix reproduir les imatges d'acusats emmanillats i al Regne Unit simplement no es diuen els noms dels detinguts". ●

El projecte de reforma legal pot xocar amb el dret a la informació

Arrestats sota secret

JOSÉ MARÍA BRUNET
Madrid

El mitjà de comunicació no han de ser les víctimes del canvi legal per garantir que es respecten els drets constitucionals dels detinguts. Els impulsors de la reforma asseguren que no es tracta de posar portes al camp de la informació, sinó d'evitar situacions vexatòries.

La pugna entre el dret a la informació i el dret a la intimitat és permanent, però els jutges espanyols tenen molt clara la prioritat del primer davant l'interès públic d'un determinat fet. Hi ha moltes sentències que en aquest sentit imposen a les persones amb notorietat pública un plus de projecció, considerant que aspectes de la seva vida o la seva trajectòria, que no tindrien interès per a la societat si fossin ciutadans corrents, adquireixen rellevància precisament pel càrrec o funció que han exercit o desenvolupen.

En aquest sentit, la detenció d'una persona amb rellevància pública sempre serà notícia. El perill de la norma ara aprovada és que els que hagin d'aplicar-la s'extralimitin. Si algú amb la projecció de Rodrigo Rato és detingut, ningú no podrà prohibir la imatge de la seva conducció, ni impedir la presència dels mitjans de comunicació al lloc dels fets. El que sí que es podrà evitar són les escenes d'escometiment a les persones quan entren o surten de comissaries o palaus de justícia. El sentit de la reforma ara iniciada és aquest, evitar els excessos.

Els jutges, no obstant això, hauran d'estar especialment atents perquè no es posi en mar-

xa la llei del pèndol i s'incorri en una sobreprotecció de les persones sotmeses a investigació judicial. La norma no regula les detencions en secret. L'objectiu del canvi legal en marxa és evitar les situacions denigrants. I no s'ha impulsat pensant només en els polítics.

Hi ha molts exemples d'exposicions i incidents en els trajectes als jutjats o a la presó que han afectat persones la notorietat de les quals deriva d'altres factors, com la seva afinitat amb el paper cuixé o la premsa del cor. Per a tots ells, la vigent llei d'Enjudi-

L'OBJECTIU

Els impulsors de la reforma diuen que es tracta d'evitar sobreexposicions

ELS PRECEDENTS

El TC i el Suprem han defensat la primacia del dret a la informació

ciament Criminal ja estableix que la detenció i la presó provisional s'hauran de practicar en la forma que "menys perjudiqui el detingut o pres en la seva persona, reputació i patrimoni".

El portaveu de justícia de CiU, Jordi Jané, va subratllar ahir que no es tracta d'impedir que els mitjans de comunicació informin dels fets, sinó de no sotmetre els detinguts a una penalitat suplementària. El portaveu del PP, Rafael Hernando, ho va descriure dient que es tracta que la justícia no s'administri "a les escaletes dels tribunals". ●

Ja no hi ha imputats, sinó investigats

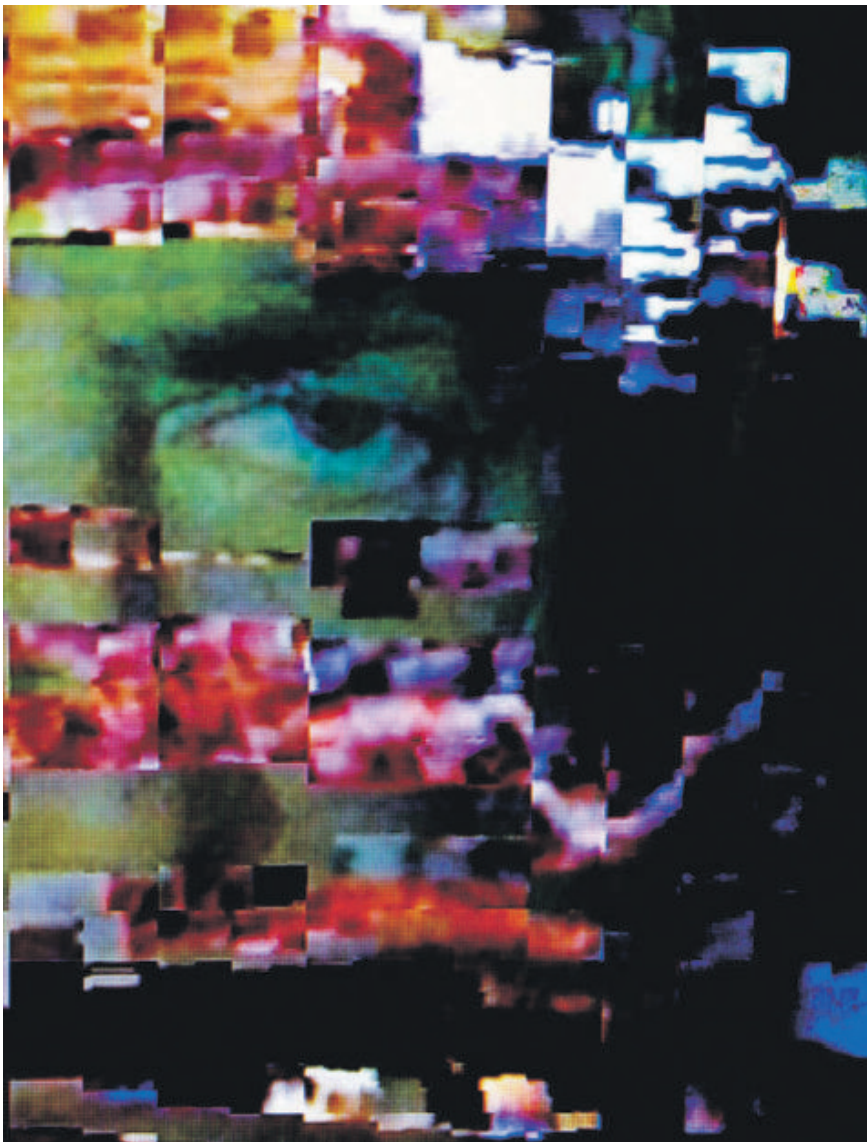
■ Per evitar que les sospites d'implicació en un delictes es converteixin en condemna anticipada, la llei ha canviat els conceptes. Aquest és l'abans i el després de la reforma.

Imputat. Fins ara el jutge cridava com a imputat a qui pogués estar involucrat en un delictes, perquè acudís amb advocat. Però la garantia es va llegir com a acusació anticipada.

Investigat. Aquest concepte,

en teoria més neutre, substituirà l'anterior, però amb el mateix contingut de la imputació.

Encausat. L'investigat passarà a ser encausat quan l'acusació es formalitzi en el procés.

JAUME SERRA.

CRÍTICA DE CLÀSSICA

Els de Moscou

Orquesta Filarmònica de Moscou

Direcció: Iuri Simonov
Lloc i data: Palau de la Música
(2/VI/2015)

JORGE DE PERSIA

Amb la caiguda del mur de Berlín també se n'han anat testimonis importants de la cultura del segle XX com eren aspectes de la vida musical de la Unió Soviètica; les seves orquestres i directors *d'acer*. No obstant això, queden encara visibles molts testimonis, i després de la crisi que van patir les grans orquestres russes, algunes, com aquesta Filharmònica de Moscou que ens visita (el dia 7 toca a L'Auditori), guarden moltes de les seves essències. Creada el 1951, hi conviuen dues generacions, la que va participar en aquella vida musical soviètica i la que hi ha estat formada.

És una altra manera de fer música. Moscou no és la principesca i gairebé burgesa del Mariinski de Sant Petersburg, ni Simonov, que des de fa anys la dirigeix, l'estilitzat Gergiev. Ja des del moment d'afinar, els de Moscou deixen veure la seva potència. I en tocar la música dels seus compositors mostren que els va com vestit a mida, despleguen gran musicalitat per exemple en la música per a ballet, essència de la societat burgesa tan vilipendiada pel règim soviètic, i que tot i això va ser atesa amb consideració, doncs era la seva tradició.

Aquest cop els de Moscou ens van fer escoltar la *Simfonia núm. 2* de Txaiovski, la seva imponent *Serenata per a cordes en do major*, i una obertura del *Príncep Igor*, de Borodin. Em fa l'efecte que l'altre *príncep Igor*, l'exiliat de *La Consagració*, no els cau gaire simpàtic. Són amos d'un so potent, claredat en la dicció, imposen primers plans; els metalls són eficaços, i sobretot fan servir el color en aquest repertori, que per a ells és la seva respiració.●

PAÍS: España
PÁGINAS: 2
TARIFA: 1250 €
ÁREA: 90 CM² - 10%

FRECUENCIA: Lunes a viernes
O.J.D.: 179919
E.G.M.: 198000
SECCIÓN: BARCELONA

► 4 Junio, 2015

CIUTAT VELLA

Concert de cloenda dels cors de barri. Més d'una trentena de cors, amb més de mil infants i joves del districte de Ciutat Vella i del barri del Besòs, participen aquest diumenge en un concert al Palau de la Música.

JOSÉ MARTÍNEZ

Turistas en el Patio de los Naranjos de la Mezquita-Catedral.

La Mezquita enamora a Europa

● El monumento cordobés se coloca en el puesto decimoséptimo de los lugares de interés del continente y cuarto de España

Á. A. M.

La fama de la Mezquita-Catedral sigue creciendo y también la admiración que despierta en los miles de turistas que la visitan. El monumento cordobés se ha posicionado en el puesto número cuatro de los lugares de interés de España y en el número 17 de Europa, según las votaciones de los usuarios de la web de viajes TripAdvisor.

Esto es resultado de las valoraciones y comentarios que los usuarios de todo el mundo han dejado en la plataforma durante los últimos 12 meses. Monumentos de Granada y Sevilla también se han colado en este listado.

“Un lugar diferente”, “Precioso legado árabe” o “Arquitectura fabulosa” son algunos de los comentarios que los turistas han de-

jado en la web. Las cualidades de la Mezquita afloran en frases como “Lugar imprescindible de conocer”, “No esperaba que me sorprendiera tanto como cuando lo vi en directo, transmite algo especial nada más entrar”, “Un lugar mágico e imprescindible para visitar”, “Es la tercera vez que la visito y cada vez salgo más encantada”, “Merece la pena pasar gran parte de la mañana descubriéndola” o “Conjunto maravilloso”.

España se encuentra entre los primeros puestos a nivel internacional de las votaciones de TripAdvisor. De hecho, en esta tercera edición de los premios Travellers' ChoiceTM se ha premiado un total de diez sitios de interés españoles, de los cuales cuatro han sido reconocidos con galardones a nivel europeo y mundial. Andalucía ha sido la comu-

nidad autónoma más premiada de España, con un total de cinco ganadores.

La Alhambra de Granada ha sido elegida como el decimocuarto mejor lugar de interés del mundo, séptimo de Europa y segundo de España. Le sigue la Mezquita-Catedral, que este año se coloca en el puesto decimoséptimo a nivel europeo y cuarto nacional. Para finalizar, en el ranking nacional destacan también la Plaza de España (quinto), el Alcázar (sexta) y la Catedral (noveno) de Sevilla.

Este año, los premios reconocen a más de 712 sitios de interés en todo el mundo, incluyendo listados en África, Asia, Caribe, Europa, Sudamérica, Pacífico Sur y EEUU. Los ganadores se han determinado utilizando un algoritmo que tiene en cuenta la cantidad y la calidad de los comentarios para los sitios de interés del mundo, durante un período de 12 meses, según explicó la web de viajes.

Según una encuesta realizada entre los usuarios de TripAdvisor

en España, visitar los monumentos al viajar a un destino es importante o muy importante para un 87% de los encuestados.

Otros sitios de interés españoles premiados han sido la Basílica de la Sagrada Familia de Barcelona, que destaca en esta edición con el primer puesto a nivel europeo y nacional y el quinto a nivel mundial. Asimismo, la Casa Batlló, también de Barcelona, se sitúa a nivel europeo con el puesto decimosexto y tercero de España. El ranking nacional lo completan el Palau de la Música Orfeo Catalana (Barcelona), el Palacio Real de Madrid y el Acueducto de Segovia.

TripAdvisor añade que los usuarios rusos destacan frente a otras nacionalidades a la hora de valorar los sitios de interés españoles. De hecho, lideran las mejores valoraciones en lugares como la Mezquita-Catedral de Córdoba, la Casa Batlló y el Palau de la Música Orfeo de Barcelona, el Palacio Real de Madrid y la Plaza España, la Catedral y el Alcázar de Sevilla.

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

L'Orquestra Casa da Música i Staier clouen amb èxit Palau 100 Bach

Redacció on 4 juny, 2015 / Comments closed

Andreas Staier (foto d'arxiu)

PALAU 100 BACH. Orquestra Barroca Casa da Música. Dir.: Andreas Staier. Obres de Telemann i J. S. Bach. **PALAU DE LA MÚSICA. 1 DE JUNY DE 2015.**

Per Lluís Trullén

El debut al Palau del conjunt portuguès Orquestra Barroca Casa da Música sota la direcció del clavicembalista Andreas Staier va esdevenir tot un èxit interpretatiu amb un programa dedicat a la música de Bach i Händel, que posava punt final al cicle Palau 100 Bach.

Fundat l'any 2009, aquest conjunt ha revitalitzat les interpretacions amb criteris històrics a Portugal, però la seva projecció s'ha difós per tot Europa amb concerts dirigits per Christophers, Biondi, Parrot o, en el cas de dilluns passat, per Andreas Staier. La música d'autors del barroc portuguès com Seixas o Avondano formen part del seu repertori, compartit amb la recreació dels grans títols de Bach, Vivaldi, Händel o Telemann.

Amb direcció des del clavecí d'una figura paradigmàtica de la interpretació com és Andreas Staier i davant d'un Palau que presentava una molt bona entrada, aquest conjunt integrat per disset instrumentistes va oferir un programa d'obres de Telemann i J. S. Bach vinculades respectivament als estils francès i italià, però amb el segell distintiu dels dos músics germànics.

La sonoritat de l'Orquestra Barroca Casa da Música és àmplia, amb un gust per l'accentuació de les dinàmiques, pels contrastos evidents, pel virtuosisme exposat en la rapidesa dels temps, però amb un refinament i una claredat sonora d'una qualitat innegables. Ja en la *Suite en Mi menor per a cordes, traverso, flauta de bec i baix continu* de la *Tafelmusik* de Händel, es va evidenciar el gust per la projecció de la sonoritat, contrastos, virtuosisme i refinament en el decurs dels moviments, com la "Rejouissance", la "Loure" o la rítmica "Gigue" oferta a un *tempo* semblant al de la mítica interpretació de Musica Antiqua Köln sota direcció de Reinhard Goebel. Gran treball de les flautes solistes Marta Gonçalves (*traverso*) i Pedro Castro (flauta de bec), amb un Staier dominant la totalitat dels aspectes expressius i interpretatius des del clave. Els aires francesos d'aquesta celeberrima música de Händel van donar pas al deliciós *Concert en La major per a clave, cordes i baix continu, BWV 1055*, en una interpretació vigorosa, oberta, potenciant-ne la vessant rítmica i exposant un discurs ple de clarobscurs.

Telemann va fundar el Collegium Musicum l'any 1702 i Bach el va dirigir a partir del 1729, tot oferint concerts públics cada divendres a la seva seu del Café Zimmermann. La música concertant escrita per a aquests concerts va donar obres com el *Triple concert en La menor per a clavicèmbal, traverso, violí i cordes, BWV 1044*, una obra estilísticament vinculada als *Concerts de Brandenburg* i dotat d'una àmplia gamma de colors i contrastos. La dolçor del seu "Adagio", el punyent ritme marcat en el darrer moviment, han de tenir com a correspondència una plena concordança entre els instrumentistes. Staier i l'Orquestra vigilaven en tot moment l'equilibri de sonoritats —mai un instrument no quedava relegat a un segon terme pels diferents timbres— i els diàlegs es produïen seguint una naturalitat expressiva que manifestava aquells aires italians d'una música que flueix amb l'inconfusible segell de Bach.

Com a cloenda del programa, el *Concert en Mi menor per a traverso, flauta de bec, cordes i baix continu* de Telemann, en què l'Orquestra i Staier es van trobar molt a gust, tant en el deliciós "Largo" (amb les melodies en paral·lel de les dues flautes sobre el *pizzicato* de les cordes) com en el rítmic i punyent "Presto" que clou el concert. Un concert brillant, amb un Staier en el seu millor nivell interpretatiu i amb una Orquestra Barroca Casa da Música que va meravellar per la seva riquesa de colors i claredat en els matisos.

0

Like

0

Tweet

0

[Revista Musical Catalana](#) © 2013 All Rights Reserved

[Outspoken](#) theme by [Wpshower](#)

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Desconnexió

Redacció on 3 juny, 2015 / Comments closed

© Juanma Peláez

SIMFÒNICS AL PALAU. OSV. Abel Tomàs, violí. Arnau Tomàs, violoncel. Dir.: Rubén Gimeno. Obres de Vivancos, Brahms i Dvořák. **PALAU DE LA MÚSICA.** 30 DE MAIG DE 2015.

Per Miquel Gené

Bernat Vivancos obria el concert amb l'explicació de la seva obra *Aeternam*, escrita per encàrrec de l'Orquestra Simfònica del Vallès: una peça contemplativa i de concepció horitzontal, amb un esquelet harmònic diàfan que en un moment es desenfoca per generar tensió, i un motiu melòdic recurrent de tres notes descendents que simbolitza la relació amb un més enllà que ens ve a recollir des del cel. Una obra per a cordes molt agradable d'escoltar, d'harmonies fàcils, sonoritat reposada i línies melòdiques clares, que no acaba de produir l'efecte de desenfocament anunciat i que utilitza massa espai per explicar massa poques coses. L'OSV va interpretar l'obra amb tota l'orquestra mirant al públic, com si d'un cor es tractés, amb un so net i transparent, donant-hi el color i la llum adequats, amb problemes de coordinació en alguns atacs, i introduint-nos en la profunda càrrega emocional de la partitura. L'antifaç que rebíem a les escales d'entrada i la petició d'escoltar l'obra amb el sentit de la vista desactivat va quedar en una mera anècdota que només alguns van seguir.

L'entrada dels germans Tomàs a l'escenari polaritzava des del mateix inici el segon assalt. El *Doble concert per a violí i violoncel*, op. 102 de Johannes Brahms esperava el que va ser una interpretació intensa, com la partitura demana. L'Arnau, amb la seva habitual profunditat de so, sòlid i precís amb l'arc, amplíssim i robust en l'atac de les cordes amb la mà esquerra. L'Abel, tècnicament brillant, generós en el repertori d'atacs i amb una concepció del fraseig molt rica. I una complicitat entre ells que sorgia de la mirada i es prolongava en la precisió rítmica i l'entesa en la intenció. Darrere d'ells l'orquestra semblà apartar-se més del compte, amb un so prim i sovint infradimensionat en els greus, i sense arribar a trobar el seu lloc en relació amb els solistes, amb els quals semblava no compartir una mateixa idea musical. Al bis, la *Dansa eslava*, op. 72 núm. 2 d'Antonin Dvořák, aquesta desconnexió es va mostrar en forma de la cotilla que la batuta de Gimeno volia imposar al fraseig lliure dels solistes, els quals ja celebraven el seu triomf.

La *Simfonia núm. 9, en Mi menor*, op. 95, la famosa "del Nou Món" del mateix Dvořák, tancava la vetllada. L'orquestra, ara ja sola davant d'una obra de gran envergadura que demana precisió en els atacs, varietat en la paleta de color i empastament entre seccions, es va mostrar més sòlida i present. La secció de vent va anar de menys a més, amb imprecisions rítmiques en un inici, resolent bé les seccions solistes, però en general poc coordinada. Les cordes van estar insegures en els registres aguts, més amples en el so i amb certa brillantor en el format reduït del segon moviment, el moment més aconseguit de l'obra. I la relació entre ambdues parts va resultar inestable; funcionant bé quan les seves funcions se separaven, però poc clara quan havien de funcionar de manera més complexa.

